

skulle deles, mens f.eks. tjenestemandspensionerne ikke skulle deles.

Det går jo nok i det store og hele ud over kvinderne, selv om jeg selv har eksempler på, at det altså også kan være en fordel for kvinderne. Hvis det er hende, der har en kapitalpension i dag, så skal hun altså ikke dele den med manden i tilfælde af en skilsmisse. Men i det store og hele bliver vi jo nok nødt til at sige, at det kan gå ud over kvinderne.

Jeg synes, vi skal kigge på pensionsordningerne generelt. Det er klart, at pensionssituationen selvfølgelig ikke er uafhængig af, hvad man i øvrigt bringer med sig, og det er klart, at hos dem, der har haft hus og har fået stor friværdis, kan en del af pensionen jo så sandelig ligge dér.

Men jeg vil meget opfordre ministeren til, om vi ikke kunne danne os et bedre overblik på det her område. Jeg er virkelig bekymret, ikke så meget for ministeren og mig selv, men for andre, der kan komme i den her situation, at de pludselig står noget afskallede, hvis de bliver skilt i en relativt sen alder. Og jeg synes, vi skulle prøve at kigge på: Hvor meget kan vi fiske ud af det eksisterende system, og hvor meget er vi nødt til at undersøge?

Et andet punkt, jeg godt ville tage op, er spørgsmålet om undervisning af de kommende generationer, og det ligger så i begyndelsen af livsfasen, kan man sige.

Jeg mener simpelt hen ikke, at vi aner, hvad vi snakker om, når vi går ind og diskuterer kønsroller og kønsrollemønstre, og hvad vi skal gøre, når det drejer sig om vuggestuebørnene, børnehavebørnene eller skolebørnene. Det er jo ikke noget, der sådan obligatorisk indgår i læreplanerne, og hvis vi virkelig mener noget med, at vi vil ændre på de her mønstre, så synes jeg også, at vi må tage fat dér. Så jeg vil meget opfordre ministeren til en dialog også om det her.

Så har ministeren jo – og det skal ministeren sådan set ikke have utak for; måske lidt for opstillingsformen, som gør det lidt uoverskueligt – medtaget en lang række oplysninger om, hvad de enkelte ministerier gør, og det synes jeg er fint. Jeg kan måske godt indimellem være en lille smule, ja, forbløffet over de tiltag, der er i nogle af de forskellige ministerier, men jeg vil også her bede ministeren indgå i en dialog, altså om vi dog kunne komme hen og sige: Hvilke måltal har vi? Hvad er det, vi egentlig gerne ser i den offentlige sektor, der vedrører ministerierne?

Formanden er meget striks med tiden.

Kl. 16:48

Anden næstformand (Søren Espersen):
Jamen det vil jeg ikke beklage.

Hr. Per Clausen som ordfører.

Kl. 16:49

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Når man diskuterer ligestilling, stikker den jo hovedet frem mange steder, hvor man måske ikke har tænkt over det. Jeg tror f.eks., at da beskæftigelsesministeren udtænkte sin plan om at forringe de supplerende dagpenge for arbejdsløse, tænkte han ikke over, at den ville have særlig negative konsekvenser for kvinderne, og jeg er nogenlunde sikker, når jeg siger, at når Det Radikale Venstre kunne støtte forslaget, var det bestemt ikke, fordi det især slog strikken om kvinderne.

Når det er tilfældet, er det jo, fordi vi lever i et samfund, hvor kvinderne har det dårligst lønne- de arbejde og har den dårligste tilknytning til arbejdsmarkedet. Så rammer forringelser af dagpenge og andre sociale ydelser typisk kvinderne hårdest, og det er derfor, vi nu kan konstatere, at når man forringer de supplerende dagpenge, rammer det ensidigt kvinderne, præcis som når man snakker om starthjælp og andre foranstaltninger. De rammer kvinderne. Man skal selvfølgelig lade være med at gennemføre forringelser for de dårligst stillede i samfundet, for så rammer man ikke kvinderne. Men når vi ser bort fra den lille finesse, er pointen jo, at det lige præcis er derfor, at tilknytningen til arbejdsmarkedet er så vigtig.

På ét punkt er jeg glad for, at ministeren kan huske sin børnelærdom. Jeg ville selvfølgelig ønske, hun kunne huske den på flere områder, men på ét område kan hun huske den, og det er den insisteren på, hvor vigtigt det er, at kvinder er på arbejdsmarkedet. Det er jo i kraft af den økonomiske uafhængighed, i kraft af at man kan klare sig selv, man er i stand til at insistere på selvstændighed. Hvis man er økonomisk afhængig af andre mennesker, er det i hvert fald sværere at insistere på selvstændighed. Det kan selvfølgelig være, ministeren har nemmere ved at slippe igennem med dette synspunkt i dag. For bare 15-20 år siden var det radikalt at sige, at det var vigtigt, at alle kvinder var på arbejdsmarkedet, og hvis man havde sagt det dengang, ville man have fået det samme modsvar som i kvotedebatten i dag.

Det kan selvfølgelig være, ministeren slipper nemmere om ved det lige præcis i disse år, fordi